

HARLAN KOBEN

DEČAK IZ ŠUME

Preveo
Marko Mladenović

Laguna

Naslov originala

Harlan Coben

THE BOY FROM THE WOODS

Copyright © 2020 by Harlan Coben

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Benu Sevijeru,
uredniku i prijatelju,
dvanaest knjiga i idemo dalje*

Iz Službenog glasnika Severnog Džerzija
18. april 1986.

U ŠUMI PRONAĐEN NAPUŠTEN „DIVLJI DEČAK“

***Otkriće „Pravog Moglija“
obavijeno velom tajne***

VESTVIL, Nj. Dž. – U jednom od najčudnijih slučajeva u skorijoj istoriji, u nacionalnom parku Ramapo, u blizini gradića Vestvila, otkriven je raščupan dečak, za koga se procenjuje da ima između šest i osam godina, i koji je tamo živeo sâm. Što je još čudnije, nadležni organi nemaju pojma ni ko je dotični dečak ni koliko je bio tamo.

„Kao Mogli iz filma 'Knjiga o Džungli'“, rekao je zamenik šerifa Vestvila Oren Karmajkl.

Dečaka – koji govori i razume engleski, ali ne zna kako se zove – prvi su приметili Don i Leslie Kac, planinari iz Kliftona u Nju Džerziju. „Raspremali smo stvari posle izleta kada smo začuli neko šuštanje u šumi“, rekao je gospodin Kac. „Isprva sam se zabrinuo da nije medved, ali onda smo ga ugledali kako trči, jasno kao dan.“

Posle tri sata dečaka su pronašli šumari, zajedno s tamošnjom policijom, mršavog i u dronjavoj odeći, u privremenom logoru. „Zasad ne znamo ni koliko je dugo bio u nacionalnom parku ni kako je dospao tamo“, izjavio je Toni Auridžema, šef policije nacionalnog parka u Nju Džerziju. „Ne seća se ni roditelja ni bilo kakvih drugih odraslih ličnosti. Trenutno proveravamo kod drugih policijskih organa, ali zasad nema nestale dece koja odgovaraju njegovom uzrastu i opisu.“

Protoklih godinu dana planinari na području planine Ramapo prijavljivali su viđenja „divljeg dečaka“ ili „Malog Tarzana“ koji odgovara dečakovom opisu, ali uglavnom su ih pripisivali urbanoj legendi.

Džejms Minjon, planinar iz Moristauna u Nju Džerziju, rekao je: „Kao da ga je neko jednostavno rodio i ostavio u divljini.“

„To je najčudniji slučaj preživljavanja koji je iko od nas ikada video“, rekao je šef Auridžema. „Ne znamo da li je dečak ovde bio danima, sedmicama, mesecima ili čak godinama.“

Ako neko ima bilo kakvu informaciju o dečaku, moli se da stupi u vezu s vestvilskom policijom.

„Mora da neko tamo negde nešto zna“, rekao je zamenik Karmajkl. „Dečak se nije tek tako stvorio u šumi kakvom čarolijom.“

PRVI DEO

Prvo poglavlje

23. april 2020.

Kako opstaje?
Kako uspeva da preživi ovo mučenje svakog bogovetnog dana?

Iz dana u dan. Iz sedmice u sedmicu. Iz godine u godinu.

Sedi u školskoj sali, ukočenog pogleda; oči joj ne vide, ne trepću. Lice joj je kamen, maska. Ne gleda ni levo ni desno. Uopšte se ne pomera.

Samo pilji pravo napred.

Okružena je drugarima iz odeljenja, uključujući i Metjua, ali ne gleda nikoga od njih. Uz to i ne razgovara ni sa kim od njih, mada njih to ne sprečava da joj se obraćaju. Dečaci – Rajan, Kraš (da, stvarno se tako zove),* Trevor, Karter – uporno je vređaju, grubo joj šapću grozote, rugaju joj se, prezrivo joj se smeju. Gađaju je. Spajalicama. Gumicama. Slinama iz nosa. Stavljaju komadiće papira u usta, od njih prave mokre kuglice i lansiraju ih u nju na različite načine.

---

* Engl.: *Crash* – Sudar. (Prim. prev.)

Kad joj se papir zalepi za kosu, smeju se još.

Devojčica – zove se Naomi – ne pomera se. Ne trudi se da vadi smotuljke papira iz kose. Samo bulji pravo preda se. Oči su joj suve. Metju se sećao vremena, dve ili tri godine ranije, kada bi joj se oči ovlažile za vreme tog neprekidnog, neumoljivog, svakodnevnog podsmevanja.

Ali više ne.

Metju gleda. Ništa ne preduzima.

Nastavnici, dosad već oguglali na to, jedva primećuju. Jedan umorno dovikuje: „Dobro, Kraše, dosta je bilo“, ali ni Kraš ni bilo ko drugi nimalo se ne obaziru na upozorenje.

U međuvremenu Naomi samo trpi.

Trebalo bi da Metju nekako prekine to maltretiranje. Ali on to ne čini. Više. Probao je jednom.

Nije se dobro završilo.

Metju pokušava da se seti kada je za Naomi sve pošlo naopako. U osnovnoj školi bila je srećno dete. Zapamtio je da se većito smešila. Jeste, odeću je nasleđivala i nije redovno prala kosu. Neke devojčice su je blago zadirkivale zbog toga. Ali bilo je u redu do onog dana kada joj je žestoko pozlilo i kada je povratila na času gospođe Volš, u četvrtom razredu, kad se bljuvotina nalik projektilu jednostavno odbila od linoleuma na podu, a njeni mokri mrki parčići poprskali Kim Rodžers i Tejlora Rasela, kada je miris bio toliko grozan, toliko užegao, da je gospođa Volš morala da isprazni učionicu, da svu decu, uključujući i Metjua, pošalje napolje na teren za kikbol,* dok su se držala za nos i govorila *bljak*.

A za Naomi se posle toga sve promenilo.

Metju se često pitao o tome. Da li joj tog jutra nije bilo dobro? Da li ju je otac – majka je dotad već bila van priče – naterao da ode u školu? Da je Naomi tog dana naprosto ostala kod kuće,

---

* Engl.: *kickball* – američka igra za decu, slična bejzbolu, u kojoj se lopta šutira. (Prim. prev.)

da li bi sve bilo drugačije? Da li je to naizgled bezazleno povraćanje promenilo tok njene budućnosti, ili je bilo neizbežno da završi na tom grubom, mračnom, mučnom putu?

Još jedna mokra kuglica lepi joj se za kosu. Još vredanja. Još surovog sprdanja.

Naomi sedi i čeka da se to završi.

Da se završi makar zasad. Možda za danas. Sigurno zna da se neće završiti zauvek. Ni danas. Ni sutra. Mučenje nikada ne prestaje zadugo. Stalni joj je pratilac.

Kako preživljava?

Nekih dana, kao što je danas, Metju zaista obraća pažnju i želi nešto da preduzme.

Najčešće to ne čini. Tih dana kinjenje se i dalje odigrava, razume se, ali toliko je učestalo, toliko uobičajeno, da se pretvara u pozadinski šum. Metju je shvatio jednu jezivu istinu: na okrutnost se postaje otporan. Ona postaje pravilo. Prihvatiš je. Ideš dalje.

Da li ju je i Naomi prosto prihvatila? Da li je postala otporna na nju?

Metju ne zna. Ali ona je tu, svakog dana, u učionici sedi u zadnjem redu, na sastancima u školskoj sali u prvom, u menzi potpuno sama za nekim stolom u uglu.

Dok je jednog dana – nedelju dana posle tog sastanka – više ne bude tu.

Jednoga dana Naomi nestane.

A Metjua zanima zašto.

Drugo poglavlje

Hipsterski stručnjak reče: „Taj tip treba da je u zatvoru, bez pogovora.“

Uživo na televiziji, Hester Krimstin se spremala da zada kontraudarac, kad krajičkom oka zapazi nekoga nalik svom unuku. Bilo joj je teško da vidi kroz studijsku rasvetu, ali opkladila bi se da taj neko liči na Metjua.

„Polako, to su krupne reči“, reče voditelj emisije, nekada zgodan internatlija čija je glavna tehnika vođenja rasprave bila da zaledi zbunjen izraz na licu, kao da su mu gosti debili ma koliko smisla imalo to što govore. „Imate li šta da odgovorite, Hester?“

Metjuova pojava – mora da je on – izbacila ju je iz ravnoteže. „Hester?“

Nije zgodan trenutak da pusti misli da joj blude, podseti ona sebe. *Usredsredi se.*

„Odvratni ste“, reče Hester.

„Molim?“

„Čuli ste me.“ Ona uperi svoj poznati prodorni pogled u Hipsterskog Stručnjaka. „Odvratni.“

Otkud Metju ovde?

Njen unuk nikada nije nenajavljen došao kod nje na posao – ni u kancelariju, ni u sudnicu, ni u studio.

„Da li biste pojasnili?“ upita Voditelj Internatljija.

„Naravno“, reče Hester. I dalje je plamenim pogledom streljala Hipsterskog Stručnjaka. „Vi mrzite Ameriku.“

„Molim?“

„Ozbiljno“, nastavi Hester, naglo dižući ruke, „zašto uopšte imamo sudstvo? Šta će nam? Imamo javno mnjenje, zar ne? Bez suđenja, bez porote, bez sudije – neka odlučuje rulja s *Tvitera*.“

Hipsterski Stručnjak se malo uspravi na stolici. „Nisam to rekao.“

„Upravo ste to rekli.“

„Postoji dokaz, Hester. Veoma jasan snimak.“

„Uuuu, snimak.“ Ona zamaha prstima kao da govori o kvom duhu. „Dakle da ponovim: nema potrebe ni za sudijom ni za porotom. Hajde samo da imamo vas, kao dobroćudnog vođu rulje s *Tvitera*...“

„Ja nisam...“

„Tišina, ja govorim. Oh, izvinjavam se, zaboravila sam kako se zovete. U glavi vas uporno zovem *Hipsterski Stručnjak*, pa mogu li naprosto da vas zovem *Čed*?“ On zausti da nešto kaže, ali Hester nastavi. „Sjajno. Recite mi, Čede, šta vi mislite da je prikladna kazna za mog klijenta? Hoću reći, kada ćete već proglašavati krivicu ili nevinost, zašto nam ne biste odredili i kaznu?“

„Zovem se“ – on gurnu hipsterske naočare uz nos – „Rik. I svi smo videli snimak. Vaš klijent je udario čoveka pesnicom u glavu.“

„Hvala vam na toj analizi. Znaite šta bi bilo korisno, Čede?“

„Rik.“

„Rik, Čed, šta god. Korisno, zapravo superkorisno, bilo bi kada biste vi i vaša rulja jednostavno donosili sve odluke umesto nas. Pomislite koliko bismo vremena uštedeli. Samo postavimo snimak na društvene mreže i proglašavamo krivicu ili nevinost na osnovu odgovora. Na osnovu toga da li se to ne-kome dopada ili ne dopada. Ne bi bilo potrebe ni za svedocima

ni za svedočenjem ni za dokazima. Samo za sudijom Rikom Čedom ovde prisutnim.“

Hipsterski Stručnjak je crveneo u licu. „Svi smo videli šta je vaš klijent uradio onom jadnom čoveku.“

Umešao se Voditelj Internatlija: „Pre nego što nastavimo, prikažimo opet snimak za one koji su se tek uključili u program.“

Hester se spremala da prigovori, ali snimak su već videli bezbroj puta, i njeno iskazivanje bilo kakvog protivljenja bilo bi beskorisno i samo bi dovelo do toga da njen klijent, dobrostojeći finansijski savetnik po imenu Sajmon Grin, izgleda još krivlji.

Što je još važnije, Hester će tih nekoliko sekundi kada je kamera ne snima iskoristiti da proveri Metjua.

Viralni video – čiji je broj od četiri miliona pregleda i dalje rastao – usnimio je ajfonom jedan turista u Central parku. Na ekranu Hesterin klijent Sajmon Grin, u savršeno skrojenom odelu sa savršeno vezanim vindzorskim čvorom na kravati, zapeo je pesnicu i zabio je u lice mršavom otrcanom mladiću, za koga je Hester znala da je u pitanju narkoman po imenu Aron Korval.

Korvalu je pukuljala krv iz nosa.

Prizor je bio neodoljivo dickensovski – gospodin Bogatti Povlašćeni Tip, ničim neizazvan, na kvarno udara Jadno Ulično Dete.

Hester hitro izvi vrat prema Metjuu i pokuša, kroz izmaglicu studijskih reflektora, da ga pogleda u oči. Često je bila pravni stručnjak u kablovskim vestima, a dve večeri nedeljno „čuvena braniteljka“ Hester Krimstin imala je sopstveni deo programa upravo na toj mreži pod naslovom *Krimstinova o kriminalu*, iako joj se prezime nije izgovaralo tako da se rimuje sa *krajm*,* ali se aliteracija i dalje smatrala „zgodnom za televiziju“ i naslov je izgledao dobro na dnu ekrana, te ga je mreža prihvatila.

---

* Na engleskom je *Crimstein on Crime*; prezime se izgovara *Krimstajm* ili *Krimstin*, a kriminal *krajm*. (Prim. prev.)

Njen unuk je stajao u senkama. Hester vide kako Metju krši ruke, isto kao što je njegov otac imao običaj, i toliko je snažno probode u grudima da načas nije mogla da diše. Razmatrala je da brzo prođe kroz prostoriju i upita Metjua zašto je došao, ali snimak sa udarcem već se bio završio a Hipster Rik Čed je bio zapenio.

„Vidite?“ Iz usta mu izlete pljuvačka i smesti mu se u bra-
di. „Jasno je kao dan. Vaš bogati klijent je bez razloga napao
beskućnika.“

„Vi ne znate šta se zbivalo pre nego što je ta traka krenula.“

„To nema nikakve veze.“

„Naravno da ima. Zato imamo sudstvo, da ljudi poput vas
ne bi neodgovorno uzimali zakon u svoje ruke i zvali rulju na
nasilje protiv nedužnog čoveka.“

„Stanite, niko nije pominjao zvanje rulje na nasilje.“

„Naravno da jeste. Stanite već jednom iza toga što govorite.
Vi tražite da moj klijent, otac troje dece koji nikada nije bio
krivično gonjen, odmah bude poslat u zatvor. Dajte, Rik Čede,
oslobodite svog unutrašnjeg fašistu.“ Hester lupi o sto, prepavši
Voditelja Internatliju, i poče da skandira: „Robija, robija.“

„Prestanite s tim!“

„Robija!“

Skandiranje ga je uznemiravalo, lice mu je poprimalo gri-
miznu boju. „Uopšte nisam hteo to da kažem. Vi namerno
preuveličavate.“

„Robija!“

„Prestanite. Niko to ne govori.“

Hester je bila pomalo nadarena za oponašanje. Dar je često
koristila u sudnici da neupadljivo, ako ne i nezrelo potkopava
tužioca. Podražavajući Rika Čeda, doslovno je ponovila njegove
malopredašnje reči: „*Taj tip treba da je u zatvoru, bez pogovora.*“

„O tome će odlučiti sud“, reče Hipster Rik Čed, „ali ako se
neko tako ponaša, ako udara ljude pesnicom u glavu usred bela
dana, zaslužuje da bude otpušten s posla.“

„Zašto? Zato što vi i Žalosni-Zubni-Higijeničar i Navataj-Ribe-69 na *Tviteru* tako kažete? Vi ne znate okolnosti. Ne znate ni da li je traka autentična.“

Voditelj Internatlija na to diže obrvu. „Hoćete li da kažete da je snimak lažan?“

„Mogao bi da bude, naravno. Vidite, imala sam jednu klijentkinju. Neko je u *Fotošopu* zalepio njeno nasmešeno lice pored mrtve žirafe i tvrdio kako je ona lovac koji ju je ubio. To je iz osвете uradio njen bivši muž. Možete li da zamislite prezir i maltretiranje koje je pretrpela?“

Priča nije bila istinita – Hester ju je izmislila – ali *mogla bi* da bude istinita, a to je ponekad dovoljno.

„Gde se trenutno nalazi vaš klijent Sajmon Grin?“, upita Hipster Rik Čed.

„Kakve to ima veze sa bilo čim?“

„Kod kuće je, je l' tako? Položio je kauciju i pustili su ga na slobodu?“

„On je nevin čovek, dobar čovek, saosećajan čovek...“

„I bogat čovek.“

„Sada hoćete da se otarasite našeg sistema za kauciju?“

„Bogat *belac*.“

„Slušajte, Rik Čede, znam da ste društveno osvešćeni kada je posredi rasizam i sve to, imajući u vidu tu kul bradu i hipstersku kapicu – je l' to *Kangol*? – ali vaše korišćenje rase i vaši laki odgovori nisu ništa bolji od korišćenja rase i lakih odgovora druge strane.“

„Opa, skretanja pažnje upotrebom 'obe strane'.“

„Ne, sinko, to nisu obe strane, zato slušaj. Ono što ne vidiš jeste da ti i oni koje mržiš brzo postajete jedno te isto.“

„Obrnimo ovo“, reče Rik Čed. „Da je Sajmon Grin siromašni crnac, a Aron Korval bogati *belac*...“

„Obojica su belci. Ne uvlači rasu u ovo.“

„Od samog početka je reč o rasi, ali dobro. Da je tip u dronjima udario bogatog belca u odelu, ne bi ga branila Hester Krimstin. Sada bi bio u zatvoru.“

Hmm, pomisli Hester. Mora priznati da je Rik Čed prilično u pravu što se toga tiče.

Voditelj Internatlija reče: „Hester?“

Isticalo je vreme za taj deo programa, te Hester baci ruke uvis i reče: „Ako Rik Čed tvrdi da sam sjajan advokat, ko sam ja da to osporavam?“

To izmami smeh.

„I zasad imamo samo toliko vremena. Sledi najnovija kontroverza koja se tiče skorojevičkog predsedničkog kandidata Rastija Egersa. Da li je Rasti pragmatičan ili surov? Da li je on stvarno najopasniji čovek u Americi? Ostanite uz nas.“

Hester izvadi slušalicu i otkači mikrofona. Već su bile počele reklame kada je ustala i prošla kroz prostoriju, idući ka Metjuu. On je sada bio toliko visok, opet nalik svom ocu, i nju ponovo snažno probode u grudima.

Hester upita: „Tvoja majka...?“

„Dobro je“, reče Metju. „Svi su dobro.“

Hester nije mogla da odoli. Zagrlila je tinejdžera koga je verovatno bilo sramota, privivši ga uz sebe, mada je imala jedva sto pedeset sedam a on bio viši gotovo za glavu. Sve više je primećivala očeve odjeke u sinu. Metju nije mnogo ličio na Dejvida dok je bio mali, dok mu je otac još bio živ, ali sada je ličio – držanje, hod, kršenje ruku, nabor na čelu – i sve joj to iznova slomi srce. Razume se, ne bi trebalo. To bi zapravo trebalo da joj priušti izvesnu meru utehe, što u tom dečaku vidi odjek svog mrtvog sina, kao da je neki Dejvidov delić preživeo sudar pa i dalje živi. Ali umesto toga, čak i posle svih tih godina, ti avetinjski tračci je cepaju, širom joj razjapljuju rane, i Hester se zapita vredni li bol toga, da li je bolje osećati taj bol nego ne osećati ništa. Naravno, pitanje je bilo retoričko. Ona nema izbora i ne bi želela da bude ikako drugačije – ne osećati ništa ili jednoga dana to „preboleti“ bila bi najgora moguća izdaja.

Zato je zagrlila unuka i čvrsto zažmurila. Tinejdžer je potapša po leđima, bezmalo kao da joj ugađa.

„Nano?“

Tako ju je zvao. *Nano*. „Stvarno si dobro?“

„Dobro sam.“

Metju je imao tamniju kožu od oca. Njegova majka Lejla bila je crnkinja, zbog čega je i Metju bio crnac ili obojen ili dvorasan ili šta već. Starost nije izgovor, ali Hester, koja je bila u svojim sedamdesetim, ali je svima govorila kako je prestala da broji sa šezdeset devet – slobodno se našalite, već je čula sve šale – mučila se da prati razvoj izrazâ.

„Gde ti je majka?“, upita Hester.

„Valjda na poslu.“

„Šta je bilo?“, upita Hester.

„Ima jedna devojčica u školi“, reče Metju.

„Šta s njom?“

„Nestala je, nano. Treba mi tvoja pomoć.“

Treće poglavlje

„Zove se Naomi Pajn“, reče Metju. Bili su na zadnjem sedištu Hesterinog kadilaka eska-lejd. Metjuu je trebalo sat vremena da iz Vestvila doputuje vozom, tako što je preseo na stanici Frenk Lautenberg u Siko-kasu, ali Hester je računala da će biti lakše i pametnije odvesti ga kolima nazad u Vestvil. Nije ih posetila već mesec dana, što je predugo, te ujedno može da pomogne rastrojenom unuku i da provede malo vremena s njegovom mamom, ubijajući tako jednim kamenom dve alegorijske ptice,* što je zaista nasilna i uvrnuta slika kad zastaneš i razmisliš o tome. Baciš kamen i ubiješ dve ptice – i to je *dobro*?

Gledajte me, kako udaram prelepu pticu. Zašto? Zašto bi neko radio tako nešto? Ne znam. Pretpostavljam da sam psihopata i, čoveče – nekako pogađam dve ptice! Ura! Dve mrtve ptice!

„Nano?“

„Ta Naomi“, reče Hester, odagnavajući budalastu unutrašnju praznu priču. „Ona ti je drugarica?“

---

* Naša varijanta izreke glasi ubiti dve muve jednim udarcem. (Prim. prev.)